

מרובה פרק שביעי בבא קמא

ע"ה.

עין משפט נר מצוה

(א) חולין ע"ה: לעיל ע"ה;
 (ב) [בכורות ה: ושי"ג],
 א יומא מט: ע"ה בכורות
 י"ב, ד) בכורות ש"ס,
 (ה) [בכורות ז, א], ויקרא
 כ"ג, ו) [ויקרא ח, ט] ודף
 נ"ז, ט) [ויקרא ט"ז, ט]
 (ז) [ויקרא כ"ג, ט] [שמות
 י"ג, ט] דה"ל כאלו כתיב שה
 והכל ליה לאפקודי תחת
 תחת יליף שהרי לפי פסוק
 לא גמר מקדשים. העתק
 מחלופי גרסאות, ט) ועיין
 בספר פני יהושע.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מדסיפא
 וכו' ולרבות לא אשטרך
 וכו' למיפא חרה ממני:
 (ב) תוס' ד"ה לעמא וכו'
 אמעלה גרה או
 אמפריסי וכו' אימא תס
 ת"ר רחל שילדה וכו'
 לר"ש בגמל בן פרה מן
 צעי ר' שמעון שיהא
 ראשו ורובו וכו' וקאמר
 אכל אחר אמה אולכ:

גליון הש"ס

גמ' אי לבכור העברה.
 עי' מה דף ק' ע"ה
 חספוס ד"ה גמר ליה:

מוסף רש"י

אך בכור שור עד
 שיהא הורא שור ובכורו
 שור. מדמני למיכת אן
 שור כשז ועו, דהא עיניא
 צבכור קמישמי דמיכ
 לעיל מינה כל פטר רחם
 וגו' ונקט צבולה צבוק,
 ש"מ עד שיהא הצור
 האמו ולא דומה לאחר
 (בכורות ה:). אין פרוין.
 פטר חמור (יומא ט"ז).
 לא בעגל ולא בחיה.
 זני ואיל (בכורות י"ב) דשה
 כתיב (יומא ט"ז). ולא
 בשוחטה. צבה שחטה
 שמתכו רגליה מן
 הארציפא ולמעלה (בכורות
 י"ב). ולא בכלאים. מש
 הבא על הרחל (שם) ואש"ג
 דמשי נדדיו הוא שה
 (יומא ט"ז). ולא בכור.
 דמש וצביה (שם) ספק היה
 ספק צמה (בכורות י"ב).
 רחל וצני עו קיימן שה (שם).
 משה כשביב. שה הבא
 משני ככשי (שם ז).

להוילא כלאים מצנייהס. אין כלאים צאים משנייהס: **מדסיפא למעט.** או דסיפא דקרא^א כשז או עו ודאי למעט אמת שהרי כלאים צאים מהס וממילא משתמע^ב (לרבות לא אשטרך ואי לרבות נדמה כל שכן דלא אשטרך דכיון דמרישא הוא מתרבי כלאים כל שכן נדמה דקיל: **אי נקדשים.** למימרא דפסול לקרבן דכתיב צהו זה צנדבות צפרשת נסכים (צמדנר טו) או לשה צכצשים וגו': הא **צהדיא כתיב צהו.** מרבייא דלו כשז פרט לכלאים דפסול: **אי למעשר צהמה.** ואש"ג דלא כתיב ציה שה אלא לא^א קאמר רבא דפסול הא אמרינן צככרות^ב לענין מיילי טובא דגמר תחת השצטט) מתחת אמו^א הלכך להא מלתא יליף נמי ופסול: **העצרה העצרה.** והעצרת כל פטר רחם לה^א (שמות י"ג) וכל אשר יעבור (ויקרא כו): **לענין פדיון פטר חמור.** דכתיב (ש"ס) וקא אשמעינן רבא טעמא דמתני דקתני אין פודין בכלאים מהכל הוא: **ולא צחיה.** זני ואיל: **ולא צשה שחטה.** דלאו שה קרינא צה: **כלאים.** משני מיני צהמות: **יוני.** מצהמה ומיה: **לעמא שגולד מן הטבור.** פרה שילדה סוס ואציו סוס או רחל שילדה חזיר ואציו חזיר דאסור צאכילה דכתיב זאת צהמה אשר תאכלו שור שה כשצים (דברים י"ד) וכיון דכתיב שה פרט לכלאים כה"ג הוא: דר' יהושע צפרק קמא דצכורות (דף י"א): **וטהורה טעמאה** ואל קיימא לן צפ"ק דצכורות (דף י"א): לעולם אין מתעצרת לא טמאה מן הטורה ולא טורה מן הטמאה: **דאיעבר**

ומעשר צהעצרה העצרה דצכור והשתא כי אמר דאתי או למעט ממעט נדמה אפילו אותו שנדמה במקצת סימניס וכו' אמרי אמת לרצוי צעי לרצוי נדמה אפילו אותו שאין דומה כלל ולהכי דייק השתא כלאים איתרבי נדמה אפילו אין דומה כלל מצעיא:

אי רמיעשר. פירוש דהוי כאלו כתיב ציה שה מג"ש דהעצרה העצרה מצבור דכתיב ציה שה (ויקרא כו) אם שור אם שה וצקונטרס פי' דצמעשר כתיב לאון כמו שה ואין נראה ועוד צפרק צמרא דצכורות (דף ז'). פריך אי גמר מעשר תחת תחת מקדשים אפי' הנך נמי פי' יואל דופן ומחוסר זמן ויתוס לא יכנסו לזיר להמעשר ואי לא גמר מקדשים צשלמא טריפה כל אשר יעבור פרט לטריפה אלא כלאים מני' ומאי קושיא לימא ליה דמצינן אכ דרצא נפקא ליה כלאים כיון דצמעשר כתיב [אלן] ט דפריש צקונטרס הכא ולפי מה שפירשתי דאשה דצכור סמיך א"ש דלא מצי למימר התם דיליף מעשר מצבור דמיעט ציה כלאים דאם כן יואל דופן נמי נמעט צמעשר דנילף מצבור:

עד שיהא הוא שור ובכורו שור. אומר ר"י דצפרק קמא דצכורות (דף ה:) מוקי לה דוקא צשאין דומה כלל אצל דומה במקצת סימנין יליף התם מאך דקדיש צבכור וצריך למעט נדמה צקדשים וצכור דאי לא כתיב אלא צקדשים הוה ילפינן צכור מקדשים והוה ממעטינן צכורות אפילו יש צו מקצת סימן ואי הוה כתיב רצוי לחודיה צכורות לרבות נדמה שיש צו מקצת סימן הוה מרצין ליה נמי צקדשים דילפינן מהדדי ג"ש וכן אי לא הוה כתיב צקדשים כלל אלא צכור מיעוט ורצוי הוה ילפינן צקדשים מצבור אצל השתא דכתיב צקדשים וכתיב נמי מיעוט ורצוי צכור ליכא למילף קדשים מצבור דאם כן ליסתוק קרא ממיעוט דקדשים:

לממא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא ודלא בר' יהושע. פי' צקונטרס דר' יהושע פליג אדר"ש ושרי גמל הבא מן הפרה שעיברתו משור צסימן אחד של טהרה מעלה גרה או מפריס פרכה ודריש את זה לא תאכלו את הגמל גמל אי אתה אוכל צסימן אחד אצל אחר אמה אוכל צסימן אחד ואיזה זה זה טמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטבור יכול אפי' עיבורו מן הטמא כלומר כשם שאני מכשיר צו כך אני מכשיר צבנו אם נתעצרה הימנו פרה ת"ל שה כשצים כו' ועיבורו מן הטמא לאו דוקא דלדידיה הוי טהור אלא דומה לטמא וכולה סוגיא דצכורות (דף י: ו' ע"ה) לא משתמע כפירושו אלא משמע דמודה ר' יהושע לר"ש דגמל גמור הנולד מפרה ומשור שהוא אסור ואם יש צו סימן אחד שדומה מקצת לפרה מותר ולא קאי כלל אסימניס דקרא (ט) ממעלה גרה או ממפריסי פרכה והכי איתא התם (ע"ה) רחל שילדה מין עו ועו שילדה מין רחל פטורה מן הצכורה ואם יש צו מקצת סימנין חייבת ר"ש אומר עד שיהא ראשו ורובו דומה לאמו ועלה דהיא מבעיא ליה לר"ש צגמרא בן פרה מי צעי שיהא ראשו ורובו דומה לאמו להמירו צאכילה או אפי' צמקצת וצעי למפפט מדר' יהושע דצבר כר"ש מדקרי לה טמא וקאמר אכל אתה אוכל צסימן אחד כו' אלמא לא צעי ראשו ורובו להמירו צאכילה ודחי ודלמא סבר לה כר"ש צחדא עליה צחדא ועוד משמע התם (ט) דטעמא דר' יהושע משום דקצבר זה זה גורס אסור ולפי זה אפי' טהור שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא אסור והך דשמעתין דמוקי רבא לטמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא מיירי נמי שדומה קצת לאמו כההיא דרבי יהושע שאם היה דומה לגמרי לגמל אפילו עיבורו מן הטבור היה אסור דהא ס"ל כר"ש דלאוקמא דאיעבר מקלוט וכר"ש וה"ה דה"מ למנאקט טהור שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא דאסור כיון דשה להוילא כלאים ואסור משום זה זה גורס אלא משום דנקט צמילתיה דר' יהושע טמא שגולד נקט נמי הכי צמילתיה דרבא וצמילתיה דר' יהושע נקט משום דרישא קתני אצל אתה אוכל צסימן אחד טמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטבור להכי נקט צסיפא נמי יכול שאתה אוכל טמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא וה"ה אפילו טהור שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא דאסור משום זה זה גורס והא דקאמר הכא ודלא כר' יהושע כ"ש דהוי דלא כר"א צר פלוגתיה דשרי ליה לגמרי וה"ג ר' אלעזר ולא ר' אליעזר:

והא גבי קדשים נמי נאמר שור או כשב נרבייה. מימה מה רצוי צריך נהי דמשור וכשז לא מצי לרצוי כלאים מכשז ועו שאתה יכול להוילא כלאים מצנייהו אתי ואורי' דע"ג דאתי כלאים מדסמן כשז לעו מכל מקום יש למעט מדסמן שור לכשז דלחומרא מקשינן וכיון דאי לא הוי כתיב שום או לא צסיפא ולא צרישא הייתי ממעט כלאים יש לי לומר דאתא או לרבות ומשני מדסיפא למעט כלומר או דכתיב גצי כשז ועו כיואל צו צמקוס אחר אית לן למימר למעוטי הלכך ה"ג דרשינן למעוטי וה"ה או דרישא למעוטי דרשינן ליה ולא לרצוי ופריך אדרבה אימא איפכא דלו ראשון כתיב צמקוס שציואל צו צמקוס אחר ראו לדרשו לרבות ודרשי ליה נמי הכל לרבות וה"ה נמי שני ומשני כו' ואם תאמר ולא ליכתוב אלא ההוא או דצין כשז ועו דמשור וכשז הוה ממעטינן כלאים ומאלו דכשז ועו הוה ממעטינן נדמה וי"ל דאי לא כתיב אלא חד אפילו הוה כתיב גצי כשז ועו הוה דרשינן לרבות כלאים כיון דאי לא כתיב או כלל הוה ממעטינן כלאים משור וכשז כדפרישית לעיל:

השתא כלאים איתרבו כו'. וא"ת צלא ק"ו דכלאים איכא למפרך דמה צריך לרבות דממילא ממתרבי כל כמה דלא מעטיה קרא דהא כי אמר דאתו איין למעט צריך קרא למעוטי ואש"ג דממעטינן כלאים לא הוה ממעטינן נדמה אי לאו דמעטיה קרא וי"ל דצלא שום קרא הוה מרצין נדמה שדומה צמקצת סימנין וממעטינן נדמה שאין דומה כלל דהוה ילפינן צמתת תחת ממעשר

וכתיב נמי מיעוט ורצוי צכור ליכא למילף קדשים מצבור דאם כן ליסתוק קרא ממיעוט דקדשים:

לממא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא ודלא בר' יהושע. פי' צקונטרס דר' יהושע פליג אדר"ש ושרי גמל הבא מן הפרה שעיברתו משור צסימן אחד של טהרה מעלה גרה או מפריס פרכה ודריש את זה לא תאכלו את הגמל גמל אי אתה אוכל צסימן אחד אצל אחר אמה אוכל צסימן אחד ואיזה זה זה טמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטבור יכול אפי' עיבורו מן הטמא כלומר כשם שאני מכשיר צו כך אני מכשיר צבנו אם נתעצרה הימנו פרה ת"ל שה כשצים כו' ועיבורו מן הטמא לאו דוקא דלדידיה הוי טהור אלא דומה לטמא וכולה סוגיא דצכורות (דף י: ו' ע"ה) לא משתמע כפירושו אלא משמע דמודה ר' יהושע לר"ש דגמל גמור הנולד מפרה ומשור שהוא אסור ואם יש צו סימן אחד שדומה מקצת לפרה מותר ולא קאי כלל אסימניס דקרא (ט) ממעלה גרה או ממפריסי פרכה והכי איתא התם (ע"ה) רחל שילדה מין עו ועו שילדה מין רחל פטורה מן הצכורה ואם יש צו מקצת סימנין חייבת ר"ש אומר עד שיהא ראשו ורובו דומה לאמו ועלה דהיא מבעיא ליה לר"ש צגמרא בן פרה מי צעי שיהא ראשו ורובו דומה לאמו להמירו צאכילה או אפי' צמקצת וצעי למפפט מדר' יהושע דצבר כר"ש מדקרי לה טמא וקאמר אכל אתה אוכל צסימן אחד כו' אלמא לא צעי ראשו ורובו להמירו צאכילה ודחי ודלמא סבר לה כר"ש צחדא עליה צחדא ועוד משמע התם (ט) דטעמא דר' יהושע משום דקצבר זה זה גורס אסור ולפי זה אפי' טהור שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא אסור והך דשמעתין דמוקי רבא לטמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא מיירי נמי שדומה קצת לאמו כההיא דרבי יהושע שאם היה דומה לגמרי לגמל אפילו עיבורו מן הטבור היה אסור דהא ס"ל כר"ש דלאוקמא דאיעבר מקלוט וכר"ש וה"ה דה"מ למנאקט טהור שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא דאסור כיון דשה להוילא כלאים ואסור משום זה זה גורס אלא משום דנקט צמילתיה דר' יהושע טמא שגולד נקט נמי הכי צמילתיה דרבא וצמילתיה דר' יהושע נקט משום דרישא קתני אצל אתה אוכל צסימן אחד טמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטבור להכי נקט צסיפא נמי יכול שאתה אוכל טמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא וה"ה אפילו טהור שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא דאסור משום זה זה גורס והא דקאמר הכא ודלא כר' יהושע כ"ש דהוי דלא כר"א צר פלוגתיה דשרי ליה לגמרי וה"ג ר' אלעזר ולא ר' אליעזר:

והא גבי קדשים נמי נאמר שור או כשב נרבייה. מימה מה רצוי צריך נהי דמשור וכשז לא מצי לרצוי כלאים מכשז ועו שאתה יכול להוילא כלאים מצנייהו אתי ואורי' דע"ג דאתי כלאים מדסמן כשז לעו מכל מקום יש למעט מדסמן שור לכשז דלחומרא מקשינן וכיון דאי לא הוי כתיב שום או לא צסיפא ולא צרישא הייתי ממעט כלאים יש לי לומר דאתא או לרבות ומשני מדסיפא למעט כלומר או דכתיב גצי כשז ועו כיואל צו צמקוס אחר אית לן למימר למעוטי הלכך ה"ג דרשינן למעוטי וה"ה או דרישא למעוטי דרשינן ליה ולא לרצוי ופריך אדרבה אימא איפכא דלו ראשון כתיב צמקוס שציואל צו צמקוס אחר ראו לדרשו לרבות ודרשי ליה נמי הכל לרבות וה"ה נמי שני ומשני כו' ואם תאמר ולא ליכתוב אלא ההוא או דצין כשז ועו דמשור וכשז הוה ממעטינן כלאים ומאלו דכשז ועו הוה ממעטינן נדמה וי"ל דאי לא כתיב אלא חד אפילו הוה כתיב גצי כשז ועו הוה דרשינן לרבות כלאים כיון דאי לא כתיב או כלל הוה ממעטינן כלאים משור וכשז כדפרישית לעיל:

השתא כלאים איתרבו כו'. וא"ת צלא ק"ו דכלאים איכא למפרך דמה צריך לרבות דממילא ממתרבי כל כמה דלא מעטיה קרא דהא כי אמר דאתו איין למעט צריך קרא למעוטי ואש"ג דממעטינן כלאים לא הוה ממעטינן נדמה אי לאו דמעטיה קרא וי"ל דצלא שום קרא הוה מרצין נדמה שדומה צמקצת סימנין וממעטינן נדמה שאין דומה כלל דהוה ילפינן צמתת תחת ממעשר

וכתיב נמי מיעוט ורצוי צכור ליכא למילף קדשים מצבור דאם כן ליסתוק קרא ממיעוט דקדשים:

לממא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא ודלא בר' יהושע. פי' צקונטרס דר' יהושע פליג אדר"ש ושרי גמל הבא מן הפרה שעיברתו משור צסימן אחד של טהרה מעלה גרה או מפריס פרכה ודריש את זה לא תאכלו את הגמל גמל אי אתה אוכל צסימן אחד אצל אחר אמה אוכל צסימן אחד ואיזה זה זה טמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטבור יכול אפי' עיבורו מן הטמא כלומר כשם שאני מכשיר צו כך אני מכשיר צבנו אם נתעצרה הימנו פרה ת"ל שה כשצים כו' ועיבורו מן הטמא לאו דוקא דלדידיה הוי טהור אלא דומה לטמא וכולה סוגיא דצכורות (דף י: ו' ע"ה) לא משתמע כפירושו אלא משמע דמודה ר' יהושע לר"ש דגמל גמור הנולד מפרה ומשור שהוא אסור ואם יש צו סימן אחד שדומה מקצת לפרה מותר ולא קאי כלל אסימניס דקרא (ט) ממעלה גרה או ממפריסי פרכה והכי איתא התם (ע"ה) רחל שילדה מין עו ועו שילדה מין רחל פטורה מן הצכורה ואם יש צו מקצת סימנין חייבת ר"ש אומר עד שיהא ראשו ורובו דומה לאמו ועלה דהיא מבעיא ליה לר"ש צגמרא בן פרה מי צעי שיהא ראשו ורובו דומה לאמו להמירו צאכילה או אפי' צמקצת וצעי למפפט מדר' יהושע דצבר כר"ש מדקרי לה טמא וקאמר אכל אתה אוכל צסימן אחד כו' אלמא לא צעי ראשו ורובו להמירו צאכילה ודחי ודלמא סבר לה כר"ש צחדא עליה צחדא ועוד משמע התם (ט) דטעמא דר' יהושע משום דקצבר זה זה גורס אסור ולפי זה אפי' טהור שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא אסור והך דשמעתין דמוקי רבא לטמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא מיירי נמי שדומה קצת לאמו כההיא דרבי יהושע שאם היה דומה לגמרי לגמל אפילו עיבורו מן הטבור היה אסור דהא ס"ל כר"ש דלאוקמא דאיעבר מקלוט וכר"ש וה"ה דה"מ למנאקט טהור שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא דאסור כיון דשה להוילא כלאים ואסור משום זה זה גורס אלא משום דנקט צמילתיה דר' יהושע טמא שגולד נקט נמי הכי צמילתיה דרבא וצמילתיה דר' יהושע נקט משום דרישא קתני אצל אתה אוכל צסימן אחד טמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטבור להכי נקט צסיפא נמי יכול שאתה אוכל טמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא וה"ה אפילו טהור שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא דאסור משום זה זה גורס והא דקאמר הכא ודלא כר' יהושע כ"ש דהוי דלא כר"א צר פלוגתיה דשרי ליה לגמרי וה"ג ר' אלעזר ולא ר' אליעזר:

והא גבי קדשים נמי נאמר שור או כשב נרבייה. מימה מה רצוי צריך נהי דמשור וכשז לא מצי לרצוי כלאים מכשז ועו שאתה יכול להוילא כלאים מצנייהו אתי ואורי' דע"ג דאתי כלאים מדסמן כשז לעו מכל מקום יש למעט מדסמן שור לכשז דלחומרא מקשינן וכיון דאי לא הוי כתיב שום או לא צסיפא ולא צרישא הייתי ממעט כלאים יש לי לומר דאתא או לרבות ומשני מדסיפא למעט כלומר או דכתיב גצי כשז ועו כיואל צו צמקוס אחר אית לן למימר למעוטי הלכך ה"ג דרשינן למעוטי וה"ה או דרישא למעוטי דרשינן ליה ולא לרצוי ופריך אדרבה אימא איפכא דלו ראשון כתיב צמקוס שציואל צו צמקוס אחר ראו לדרשו לרבות ודרשי ליה נמי הכל לרבות וה"ה נמי שני ומשני כו' ואם תאמר ולא ליכתוב אלא ההוא או דצין כשז ועו דמשור וכשז הוה ממעטינן כלאים ומאלו דכשז ועו הוה ממעטינן נדמה וי"ל דאי לא כתיב אלא חד אפילו הוה כתיב גצי כשז ועו הוה דרשינן לרבות כלאים כיון דאי לא כתיב או כלל הוה ממעטינן כלאים משור וכשז כדפרישית לעיל:

השתא כלאים איתרבו כו'. וא"ת צלא ק"ו דכלאים איכא למפרך דמה צריך לרבות דממילא ממתרבי כל כמה דלא מעטיה קרא דהא כי אמר דאתו איין למעט צריך קרא למעוטי ואש"ג דממעטינן כלאים לא הוה ממעטינן נדמה אי לאו דמעטיה קרא וי"ל דצלא שום קרא הוה מרצין נדמה שדומה צמקצת סימנין וממעטינן נדמה שאין דומה כלל דהוה ילפינן צמתת תחת ממעשר

וכתיב נמי מיעוט ורצוי צכור ליכא למילף קדשים מצבור דאם כן ליסתוק קרא ממיעוט דקדשים:

לממא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא ודלא בר' יהושע. פי' צקונטרס דר' יהושע פליג אדר"ש ושרי גמל הבא מן הפרה שעיברתו משור צסימן אחד של טהרה מעלה גרה או מפריס פרכה ודריש את זה לא תאכלו את הגמל גמל אי אתה אוכל צסימן אחד אצל אחר אמה אוכל צסימן אחד ואיזה זה זה טמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטבור יכול אפי' עיבורו מן הטמא כלומר כשם שאני מכשיר צו כך אני מכשיר צבנו אם נתעצרה הימנו פרה ת"ל שה כשצים כו' ועיבורו מן הטמא לאו דוקא דלדידיה הוי טהור אלא דומה לטמא וכולה סוגיא דצכורות (דף י: ו' ע"ה) לא משתמע כפירושו אלא משמע דמודה ר' יהושע לר"ש דגמל גמור הנולד מפרה ומשור שהוא אסור ואם יש צו סימן אחד שדומה מקצת לפרה מותר ולא קאי כלל אסימניס דקרא (ט) ממעלה גרה או ממפריסי פרכה והכי איתא התם (ע"ה) רחל שילדה מין עו ועו שילדה מין רחל פטורה מן הצכורה ואם יש צו מקצת סימנין חייבת ר"ש אומר עד שיהא ראשו ורובו דומה לאמו ועלה דהיא מבעיא ליה לר"ש צגמרא בן פרה מי צעי שיהא ראשו ורובו דומה לאמו להמירו צאכילה או אפי' צמקצת וצעי למפפט מדר' יהושע דצבר כר"ש מדקרי לה טמא וקאמר אכל אתה אוכל צסימן אחד כו' אלמא לא צעי ראשו ורובו להמירו צאכילה ודחי ודלמא סבר לה כר"ש צחדא עליה צחדא ועוד משמע התם (ט) דטעמא דר' יהושע משום דקצבר זה זה גורס אסור ולפי זה אפי' טהור שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא אסור והך דשמעתין דמוקי רבא לטמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא מיירי נמי שדומה קצת לאמו כההיא דרבי יהושע שאם היה דומה לגמרי לגמל אפילו עיבורו מן הטבור היה אסור דהא ס"ל כר"ש דלאוקמא דאיעבר מקלוט וכר"ש וה"ה דה"מ למנאקט טהור שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא דאסור כיון דשה להוילא כלאים ואסור משום זה זה גורס אלא משום דנקט צמילתיה דר' יהושע טמא שגולד נקט נמי הכי צמילתיה דרבא וצמילתיה דר' יהושע נקט משום דרישא קתני אצל אתה אוכל צסימן אחד טמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטבור להכי נקט צסיפא נמי יכול שאתה אוכל טמא שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא וה"ה אפילו טהור שגולד מן הטבור ועיבורו מן הטמא דאסור משום זה זה גורס והא דקאמר הכא ודלא כר' יהושע כ"ש דהוי דלא כר"א צר פלוגתיה דשרי ליה לגמרי וה"ג ר' אלעזר ולא ר' אליעזר:

קמ א מיי פ"ו מהל' צכורות הלכה יד סמג עיין ר"ב: קי ב מיי שם פ"צ הל' ו סמג עשין רחל ואלוין רמג טוש"ע י"ד סימן שטו עיף ה: קיא ג מיי פ"צ מהל' צכורות הלכה ח סמג עשין קמא טוש"ע י"ד סימן סמא עיף צ: כמדרב ר' יז

תורה אור השלם

1. שור או כשב או עז כי יקלו ויקהי שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לך ויקרא כב כו 2. אך בכור שור או בכור כשב או בכור עז לא תפדה קדש הם את דמם תורק על המזבח ואת חלבם תקטיר אשה ליה יניח לך כמדרב ר' יז

רבינו חננאל

ופריקין גבי קדשים תרי או כתיב ותיריהו למעט, חזי למעוטי כלאים וחד למעוטי נדמה שאין כשרין לקרבן. אלא אי אמרת תיריהו לרבות, חזי לרבות כלאים וחד לרבות הנזמה, השתא כלאים דאביו כבש ואמו עו או איפכא אמרת כשר לקרבן, מי שאביו כבש ואמו כבשה ונדמה לעו צריך למימר דכשר, אלא תיריהו למעט. ואתינן לאוקמי הא דאמר רבא כל מקום שני שה להוציא את הכלאים לענין פדיון פטר חמור, דכתיב ופטר חמור תפדה בשוה למעט הכלאים דתתין אין פרוין בכלאים ור' אלעזר דמתיר בכלאים מוקים להא דרבא בכבש שגולד מן הכבשה שאחד מן שניהם או הכבש או הכבשה רגליו קולטות כשל חמור כלומר אינו מפרס פרכה וכו' ואלו זה טהור והוה טמא הנולד מביניהן פסול הוא לקרבן. כלאים, פי' עז שבו על כשבה ויוצא מן כלאים הוי. נדמה, פי' אביו כבש ואמו כבשה ונדמה לעו, כגון אלו הבאין מבלאד אל סודאן, ומתמיהין וכי טהורה מטמאה מי מעברה אין דאיעברה מקלוט ור' שמעי, קלוט דר' שמעי מפורש בכורות פרק ראשון, וכדברא ולאופקי מדר' יהושע דר' יהושע האי משא כשבים ושה עזים נפקא ליה ולא מיבעיא ליה הא דרבא:

עין משפט

נר מצוה

